

Mál nr. 237/2015
M og
vátryggingafélagið V v. sjúkra- og slysatryggingar.

Lögregluþjónn varð fyrir meiðslum við handtöku manns þ. 12.2.2012.

Gögn.

1. Málskot móttakið þ.15.6.2015 ásamt fylgiskjöllum 1-23
2. Bréf V dags. 24.8.2015.
3. Bréf lögmanns M dags. 31.8.2015 ásamt fylgiskjöllum 1-3

Málsatvik.

Lögreglumaðurinn M kom að handtöku manns þ.12.2.2012 og fékk M m.a. högg á vinstra hné og taldi lækni að um mar á liðbandafestingu væri að ræða. Fyrir slysið hafði M haft einkenni frá báðum hnjám vegna slysa á árunum 2010 og 2011. Í október 2013 kom fram að það voru miklar bólgur inn í hnénu og var það hreinsað. M var óvinnufær vegna aðgerðarinnar frá því í lok október 2013 til 1. desember s.á. og var M verkjalaus eftir það, en í apríl 2014 fór M að finna fyrir smellum í utanverðu vinstra hné og var talið að hugsanlega væri um rifu á ytri liðþófa að ræða, en M var ráðlagt að hreyfa sig áfram í þeirri von að smellirnir myndu ganga til baka. Örorkumat var framkvæmt á M dags. 7. október 2014 og var stöðugleikapunktur talinn hafa verið 22.1.2014. M er með sjúkra- og slysatryggingu hjá M og var slysið tilkynnt formlega 19.3.2015. M krefst bóta úr sjúkra- og slysatryggingu sinni hjá V og segir tilkynningu um slysið hafa borist áður en frestur skv. 1. mgr. 124. gr. laga um vátryggingarsamninga nr. 30/2004 var liðinn. M hefði mátt ætla miðað við álit bæklunarlæknis vorið 2014 að ástand hans yrði betra og hafi M ekki gert sér grein fyrir að hann hefði orðið fyrir varanlegu tjóni fyrr en í apríl 2014. Lögmaður M segir að gagnaöflun vegna slyssins 12.2.2012 hafi hafist síðla sumars 2014.

V hafnar bótaskyldu og segir að slysið hafi verið tilkynnt V of seint sbr. 124.gr. vsl. V segir að mjög fátækleg gögn liggi fyrir um afleiðingar slyssins frá því í febrúar 2012 og önnur gögn fjalli einvörðungu um afleiðingar eldri slysa og því erfitt að sjá á hverju mat læknisins sem mat örorku M byggir á þar sem ekki sé vikið að slysinu í neinum af fyrirliggjandi gögnum, sem lækni M styðji þó mat sitt við. Þá segir V að bæklunarlæknir M víki aldrei að slysi M 12.2.2013 við komur M til hans á árunum 2013-2014. V segir að M hafi lent í tveimur vinnuslysum, atvikum eða meiðslum sem leitt hafi til einkenna á vinstra hné, en ekki hafi farið fram örorkumót vegna þeirra mála. Þá bendir V á að M hafi leitað til læknis á slysdegi en síðan hafi liðið 18 mánuðir þangað til hann leitaði til læknis og skráning við þá komu varði eingöngu slysið 27.12.2010.

Álit.

M varð sannanlega fyrir áverka á vinstra hné 12.2.2012, en hafði fyrir slysið haft einkenni frá báðum hnjám eftir slys sem hann varð fyrir áður. Við skoðun læknis í framhaldi af áverkanum sem M hlaut 12.2.2012 varð niðurstaðan sú að um mar á liðbandafestingu væri að ræða. M leitaði síðan ekki til læknis fyrr en í október 2013 og framkvæmdi bæklunarlæknir M þá hreinsun á hnénu. Í örorkumati sem framkvæmt var á M dags. 7. október 2014 er stöðugleikapunktur M vegna slyssins 12.2.2012 talinn vera 22.1.2014. Slysið var tilkynnt formlega til V, 19.3.2015, en þá voru liðnir rúmir 15 mánuðir frá því að M gekkst undir aðgerð hjá bæklunarlækni og 13 mánuðir frá stöðugleikapunkti samkvæmt örorkumati vegna slyssins. Af ofangreindu verður ekki annað ráðið, en að M hafi átt að gera sér grein fyrir að um varanlegar afleiðingar slyssins gæti

verið að ræða strax í október 2013 þegar hann gekkst undir aðgerð hjá bæklunarlækni. Tilkynning um tjón M barst V því ekki fyrr en eftir að ársfresturinn skv. 1. mgr. 124.gr. vsl. var liðinn og á M því þegar af þeim ástæðum ekki rétt á bótum úr sjúkra- og slysatryggingu sinni hjá V.

Niðurstaða.

M á ekki rétt á bótum úr sjúkra- og slysatryggingu sinni hjá V.

Reykjavík 15.9. 2015.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Ólafur Lúther Einarsson hdl.

Jón Magnússon hrl.